

тавана. „Какъ ми е драго, Павле! Какъ ми е леко на гърдитъ. . . Дано дълго да се радваме на това хубаво щастие.

— Дано, Царке! — ѝ отвърна той.

Царка излезе отъ кръчмата, изгледа слънцето и като се върна заговори.

— Време е да стане той отъ сънъ. Нека направя по едно кафе, та като дойде да ни завари, че приемъ кафе. Тъй ще бжде по-добре, нали?

Пазелъ клюмна съ глава.

Царка правѣше кафето, а Павелъ, останалъ въ кръчмата самъ, мислѣше:

— Ами ако нѣкога ги залови мжжа — тогава? Нѣма ли да пропадне всичко? Струва ли си за една жена да убиешъ цѣлъ животъ? Защото какво